

El mètode dialèctic

Georg Wilhelm Friedrich HEGEL

Ciència de la Lògica, primera part, Introducció – Concepte general de la Lògica

L'única cosa per a *assolir el desenvolupament científic* – i cal esforçar-se essencialment per a una comprensió ben *simple*, d'això – és el coneixement de la proposició lògica següent: que allò que és negatiu és igualment positiu, o bé que allò que es contradiu no s'anul·la pas, no es dissol en un no res abstracte, sinó essencialment només en la negació del seu contingut *especial*; o bé que una negació així no és tota negació, sinó la negació de la cosa determinada, i que, doncs, en el resultat, hi ha essencialment continguda la cosa a partir de la qual s'arriba al resultat; es tracta pròpiament d'una tautologia, perquè si no, es tindria quelcom immediat, però no un resultat. En la mesura que allò que en resulta, la negació, és una negació *determinada*, té un contingut. Ella és un concepte nou, però es tracta d'un concepte superior, més ric que el precedent i, per tant, el conté, però conté més que aquell concepte, i ara és la unitat d'ell i de la seva oposició, - És per aquest camí que s'ha de formar el sistema dels conceptes en general – i s'ha de completar amb una marxa imparable, pura, sense agafar res de fora.

Com podria pensar jo que el mètode que segueixo en aquest sistema de la lògica – o millor el que aquest sistema segueix en sí mateix – no és capaç encara de molt perfeccionament, d'una bona elaboració dels detalls? Però és que també sé que aquest és l'únic mètode veritable. Això ja resulta clar per si mateix del fet que ell és quelcom distint del seu objecte i contingut; perquè és el contingut en si mateix, *la dialèctica que aquest contingut té en ell mateix*, aquella que el fa avançar. Està clar que no hi ha cap exposició que es pugui considerar científica si no segueix el curs d'aquest mètode i no va segons el seu ritme ben simple, perquè es tracta del curs de la cosa mateixa.

(...)

La cosa a través de la qual el concepte mateix es dirigeix endavant és allò *negatiu* – ja mencionat abans – que el concepte té en sí mateix; en això rau el que és veritablement dialèctic. Gràcies a això, *la dialèctica* – considerada com una part separada de la lògica i es pot dir que totalment desconeguda pel que fa al seu objectiu i punt de vista – obté una posició completament diferent (...) La dialèctica és considerada, ordinàriament, com un procediment exterior i negatiu, que no pertany a la cosa mateixa, que té el seu fonament en la mera vanitat – com en una mania subjectiva – de fer trontollar i de dissoldre allò que és sòlid i vertader, o bé, al menys, que no porta sinó a la vanitat de l'objecte tractat dialècticament.

(...)

El que és especulatiu consisteix en aquesta manera d'entendre allò que és dialèctic, i per tant, en la manera de copsar, en la seva unitat, allò que està oposat, o el que és positiu en el que és negatiu. És la part més important i – per a la potència mental encara desentrenada, esclava – també la més difícil.

Trad. Jose-Maria TERRICABRAS, sobre l'edició de *Wissenschaft der Logik*, vol. I, ed. de G. Lasson, Hamburg, 1975.

***Ergo – Textos de Filosofia*. Ed. Vicens-Vives, Barcelona 1986, p. 133-134.**